

Twintigste zondag C Jer 38,4-6.8-10 Hebr 12,1-4 Lc 12,49-53

Het ontbreekt Jezus niet aan felheid. In tegenstelling tot de vaak zoeterige Jezusbeelden van de negentiende eeuw worden we in de evangeliën regelmatige geconfronteerd met gebaren en beelden die ruw en hard zijn. We zien een Jezus die de tafels van de geldwisselaars omvergooit en van koorden een zweep maakt om alle handel de tempel uit te drijven (Jo 2,14-15). Vandaag zegt Hij onomwonden dat Hij niet op aarde is gekomen om vrede, maar juist verdeeldheid te brengen. Familiale banden zijn geen garantie om tot de Jezusfamilie te behoren. Omwille van de keuze voor Jezus raken gezinnen verdeeld. Jezus citeert hier de profeet Micha: *“Iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn”* (Micha 7,6). Dat zelfs Lucas, die volgens Dante de zachtaardigste onder de evangelisten is, deze harde woorden heeft overgeleverd betekent dat ze authentiek teruggaan op de historische Jezus. Er zit een felle kant aan die rabbi uit Nazareth, die vuur op aarde is komen brengen en die wil dat het ook oplaait.

Inderdaad, ieder die in zijn leven ruimte wil geven aan de spirituele ervaring moet een omvorming ondergaan. Deze omvorming is een doop van vuur, het vuur van de Heilige Geest. Dit vuur reinigt en loutert maar is ook een vuur van liefde. Jezus verbindt de doop met zijn dood: Hij moet een doopsel ondergaan, waarmee hij zijn nakende kruisdood bedoelt, prelude van zijn verrijzenis. Als wij gedoopt worden, plaatsen we ons naast Jezus en worden één met Hem in zijn dood en verrijzenis. Jezus sterft aan onze zonden en in Hem worden we opgewekt tot een nieuw leven. Onze oude mens die gehoorzaamde aan de zonde wordt met Christus gekruisigd, schrijft Paulus, en we geloven voortaan dat we met Hem zullen verrijzen tot een bestaan in God (Rom 6,6-11). Deze samenhang van ons doopsel met de dood van Christus, zijn “doop van vuur” mogen we nooit vergeten.

Het vuur van de Heilige Geest is ook een vlam van liefde die alles verlicht en alles verteert, een vlam die het verlangen wekt en ons hart doet branden voor het Woord. Want in het Woord herkennen we het gelaat van Christus, beeld van de Vader. *“Brandde ons hart niet in ons toen Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot”*, zeggen de leerlingen van Emmaüs tegen elkaar nadat de verrezen Heer uit hun gezicht was verdwenen (Lc 24,32). De heilige Augustinus, in wiens leer de liefde centraal

staat, wordt afgebeeld met een brandend hart. Hij beschrijft de liefde als een gewicht (*pondus amoris*) dat ons trekt naar ware schoonheid die alleen in God te vinden is. De egoïstisch liefde en de liefde voor het materiële noemt hij *cupiditas*, begeerte. Dat is liefde met een motief, uit eigenbelang. De echte liefde is belangeloos, zonder motief. Deze liefde moet bemind worden. Wij moeten liefde opbrengen voor de liefde. Brandende liefde heeft geen motief dan alleen zichzelf. Zij is als het vuur van de smeltkoes dat zuivert en alles wat het aanraakt omvormt in liefde. De liefde werkt aanstekelijk. Liefde geeft liefde, er komt steeds meer bij.

Branden van liefde betekent dat heel je wil en al je verlangen op God gericht staat. De mens die aan dat verlangen gehoorzaamt, wordt pas echt levend en helemaal zichzelf. De vervreemding die optreedt doordat wij ons aanpassen aan onze sociale context, valt weg. Deze brandende liefde is een bron van vreugde, het geheim van het universum en een kracht die levend maakt. Deze innige en hartstochtelijke liefde geeft de ziel voeten om naar God te gaan. Ze breekt uit elke religieuze taal waarin ze gekleed wordt en wordt gevonden bij alle heiligen, zowel christelijke als niet-christelijke. Bij Thomas a Kempis lezen we: “Luid klinkt in Gods oren de roep van de brandende liefde van de ziel: ‘Mijn God, mijn Beminde, Jij bent helemaal van mij en ik helemaal van jou’.” (*Imitatio Christi* 4,5). En bij Blaise Pascal, de intelligente filosoof en wiskundige, werd na zijn dood in zijn kleding een stukje perkament gevonden waarop hij zijn mystieke vervoering had opgetekend: “*Jaar van genade 1654, maandag 23 november vanaf ongeveer half elf ’s avonds tot ongeveer half een: VUUR! God van Abraham, God van Isaak, God van Jacob, niet die van de filosofen en geleerden. Zekerheid, Zekerheid. Gevoel. Vreugde. Vrede. God van Jezus Christus, dat ik nooit van u gescheiden worde*”. Niet de god van de filosofen en geleerden, maar de plotse wending van kennis naar vurige liefde heeft zijn universum schoongeveegd en hem het besef gegeven van de transcendente en altijd nabije God.

Br. Gueric

Abdij O.L.Vr. van Prébenoît